

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் பந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்க்ரு)

(மலர் - 30)

Sep (1) / 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

“ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்11
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்15
4. முமுக்ஷுப்படி19
5. திருக்குறுந்தாண்டகம்.....26
6. திருமாலை32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 7)

ஸதா - எப்போதும்; ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் கிடையாது, குறிப்பிட்ட இடமோ கட்டுப்பாடோ திருநாமம் உச்சரிக்கக் கிடையாது; எந்த நேரத்திலும், எந்த இடத்திலும், எந்த நிலையிலும், கர்மம் இயற்றத் தூய்மை இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அவனை ஆரதிக்கக் கட்டுப்பாடு இல்லை. ஆக - குறிப்பிட்ட நாள், மாதம், திதி, நஷத்ரம், நேரம் ஆகியவற்றுக்கு அடங்கிய மற்ற ஆராதனைகளைவிட நாம ஸங்கீர்த்தனம் உயர்ந்தது.

விஷ்ணு தர்மம் - சக்ராயுதஸ்ய நாமாநி ஸதா ஸர்வத்ர கீர்த்தயேத் நாசௌஸம் கீர்த்தனே தஸ்ய பவித்ரம் பகவான் ஹரி: - சக்கரத்தை திருக்கரத்தில் கொண்டவனான ஸ்ரீஹரியின் திருநாமத்தை எப்போதும், எங்கும் கூறலாம்; அவன் எப்போதும் தூய்மையானவனாக உள்ளதால், இந்தத் திருநாமத்திற்கு அசுத்தம் என்பதே இல்லை - என்று கூறியது. மேலும் - ப்ராதர்த்தே வேதி க்ருஷ்ணேதி கோவிந்தேதி ச ஜல்பதாம் மதாயாஹ்ணே ச அபராஹ்ணே ச ய: அவஸாத: ச உச்யதாம் - யாரொருவர் காலை, மதியம் மற்றும் மாலை ஆகிய நேரங்களில் க்ருஷ்ணனும் கோவிந்தனும் ஆகிய ஸ்ரீஹரியின் திருநாமத்தை உச்சரிக்கிறானோ அவனுக்குச் சோகமோ அல்லது துன்பமோ எவ்விதம் உண்டாகும் - என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாகவே பல ரிஷிகளும் முழங்கினர்.

தன்னுடைய அடியார்களின் அசுத்தத்தைக் கண்டு எம்பெருமான் எப்போதும் விலகி நிற்பதில்லை; அடியார்களிடம் உள்ள தூய்மைக் குறைவு கண்டும் அவன் தன்னுடைய அனுக்ரஹத்தைக் குறைத்துக் கொள்வதில்லை; அடியார்களிடம் வேறு ஏதேனும் தகுதி குறைகிறதா என்று அவன் ஆராய்வதில்லை; மாறாக அவன் தூய்மையானவனாக உள்ளதால் - தூய்மைக் குறைவு காரணமாகத் தன்னுடன் தொடர்பு கொள்ளமுடியாத நிலையில் ஒருவன் உள்ளபோதிலும் அவனைத் தூய்மைப்படுத்தி, தன்னுடன் தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய தூய்மையை அவனுக்கு

உண்டாக்கி, தன்னுடன் சேர்த்து கொள்கிறான். விஷ்ணு தர்மம் - ந அசௌசம் கீர்த்தேன - சுத்தம் இன்மை என்பது நாம சங்கீர்த்தனத்தைத் தடை செய்யாது - என்று கூறியது. சாஸ்த்ரங்கள் நல்லவற்றை உயர்வாகவும், தீயவற்றைத் தாழ்வாகவும் கூறுவது ஏன் என்றால் நல்லவற்றையும், தீயவற்றையும் பிரித்து அறியாத நிலை உண்டாகி, தர்மம் மூழ்கிவிடக் கூடாது என்பதாலேயே ஆகும். நாம ஸங்கீர்த்தனம் போன்றவை இயல்பாகவே உயர்ந்த பயன்கள் அளிப்பதாகும். கீழே உள்ள ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை வரிகள் காண்க:

- (2-40) - ஸவல்பமப்ஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத் - சிறு தர்மம் கூட பெரிய பயத்தை விலக்கும்.
- (2-40) - நேஹாபி க்ரமநாஸ: அஸ்தி - இவ்விதம் தொடங்கிய தர்மம், நடுவில் தடைப்பட்டாலும் வீணாவதில்லை.
- (9-31) - நமே பக்த : ப்ரணச்யதி - என்னுடைய பக்தன் ஒரு நாளும் அழியமாட்டான்.

விஷ்ணு தர்மம் - யம் ப்ரணம்ய ந ஸீததி - அவனை வணங்குபவன் துயரம் அடைவதில்லை - என்றும்; விஷ்ணுதர்மம் - ந வாஸுதேவம் ப்ரணிப்த்ய ஸீததி - வாஸுதேவனை வணங்கியவர்கள் வருத்தம் அடைவதில்லை - என்றும்; விஷ்ணு தர்மம் - ஜநார்த்தனம் ப்ரணிபதிதோ ந ஸீததி - ஜநார்த்தனனை வணங்கியவர்கள் வருத்தம் அடைவதில்லை - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க.

இத்தகைய நாம சங்கீர்த்தனம் என்னும் தர்மமானது விதிமுறைகளின்படி, சரியாகச் செய்யவில்லை என்றாலும், ஏதேனும் தடை ஏற்பட்டு நின்றாலும் அதனால், பாவம் அல்லது பலன் குறைவு ஏற்படாது. இதனைக் கண்ணன் (2-40) - ப்ரத்யவயோ ந வித்யதே - பாவமோ பலன் குறைவோ ஏற்படுவதில்லை - என்றான். இந்த வரிகள் அனைத்தும் முகஸ்துதி போன்று பெரிதுபடுத்திக் கூறப்பட்டவை அல்ல. இவை அனைத்தும் உண்மையானவையே ஆகும்.

எம்பெருமாளைப் புகழ்வது என்பது முக்தியை அளிக்கும் என்பது, பெரிதுபடுத்தப்பட்ட கருத்து அல்ல. இங்கு பாவங்கள் அழிந்து, அதன் மூலம் ஞானம் கிட்டி (அல்லது ஞானம் ஏற்படுவதற்கான பாவங்கள் நீங்கப் பெற்று), அதனால் பக்தி மிகுந்து, அதனால் ஸத்வ குணம் படிப்படியாக மேலோங்கி

நிற்கிறது. விஷ்ணுதர்மம் - பத்த: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய கமநம் ப்ரதி - ஹ
என்றும், ரீ என்றும் உள்ள இரண்டு அக்ஷரங்களை உச்சரிப்பவன்,
மோக்ஷத்திற்குச் செல்லத் தயாராகிறான் - என்றது. விஷ்ணு புராணம் (6-56) -
யஸ்மிந் ந்யஸ்த மதிர்ந யாதி நரகம் ஸ்வர்கே அபி யச்சிந்தநே விக்ந: யத்ர
நிவேசதாமநஸோ ப்ரஹ்ம: அபி லோக: அல்பக: முக்திம் சேதஸி ய: ஸ்திதோ
அமலதியாம் பும்ஸாம் ததாத்யவ்யய: கிம் சித்ரம் யததம் ப்ரயாதி விலயம்
தத்ராச்யுதே கீர்த்திதே - யார் ஒருவன் அவன் மீது தனது சிந்தனையை
வைக்கிறானோ அவன் நரகத்திற்குச் செல்லமாட்டான்; அவனைச் சிந்தனை செய்த
பின்னர், ஸ்வர்க்கம் கூட வேண்டாத தடையாகவே தோன்றும்; ப்ரஹ்மலோகம்
கூட அவனுக்கு அவசியம் அற்றதாகும். இது போன்ற தூய்மையான மனிதர்களின்
இதயங்களில் நிலையாக நிற்கும் ஸர்வேச்வரன், இவர்களுக்கு மோக்ஷ வரத்தை
அளிக்கிறான் - என்று கூறியது. இப்படி உள்ளபோது, ஸர்வேச்வரனின்
துதியானது பாவங்களை விரட்டவல்லது என்று கூறுவதில் என்ன வியப்பு
உள்ளது?

பூர்ணாஹுதி என்பது அனைத்துப் பலன்களையும் அளிக்கவல்லது என்று
கூறப்பட்டாலும், மீமாம்ஸகர்களால் இத்தகைய பூர்ணாஹுதி என்பது அர்த்தவாதம்
மட்டுமே எனக் கூறப்பட்டது (அர்த்தவாதம் என்பது, ஒரு கருத்தை உணர்த்தாமல்,
ஒன்றைப் புகழ்வதற்காக, வர்ணிப்பதற்காக மட்டுமே கூறுவது). இப்படிக்
கூறுவதன் காரணம் என்ன? பூர்ணாஹுதி என்பது பல யஜ்ஞங்களுடன்
கூறப்படுவதாகும். இவற்றில் சில பூர்ணாஹுதிக்கு முன்பும், பின்பும்
செய்யப்படுபவையாகும். பூர்ணாஹுதியே அனைத்துப் பலன்களையும்
அளிக்கவல்லது என்றால், மற்ற யஜ்ஞங்கள் அவசியம் இல்லை என்றாகிறது.
ஆனால் இது போன்ற முரணான சூழ்நிலை நாம ஸங்கீர்த்தனத்தில்
காணப்படுவதில்லை. திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்திற்கு வேறு எந்தச் சடங்குகளோ
அல்லது இதனை வேறு எந்தச் சடங்குடன் இணைத்தோ செய்ய வேண்டிய
அவசியம் இல்லை. இதற்கு முன்பாக எந்த இறைவணக்கத் துதியைக் கூடக் கூற
வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நாம ஸங்கீர்த்தனம் மட்டுமே பாவங்களை அழிக்க
வல்லதாகும்.

நாம ஸங்கீர்த்தனம் பூர்ணாஹுதி போன்றதல்ல. அங்கு மிகைப்படுத்திக்
கூறப்படுவது பல உள்ளன. பூர்ணாஹுதியைப் போன்று அர்த்தவாதங்களும், மற்ற
துதிகளும் ஸங்கீர்த்தனத்தில் காணப்படுவதில்லை. ஆனால் அர்த்தவாதத்தை நாம்
முழுவதுமாக விலக்குவது இல்லை. அர்த்தவாதம் என்பது ஒரு ப்ரமாணத்தை
எதிர்க்காதவரை அதை விலக்கக்கூடாது. அர்த்தவாதத்திற்கு உரிய சரியான
பொருளையோ அல்லது அதன் மேன்மையையோ கூடுமான வரையில்
விளக்குவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும். இதனை ஒதுக்குதல் சரியல்ல.

பரம்பொருளைக் குறித்த ஞானம் ஸங்கீர்த்தனம் மூலம் ஏற்படுதல்

பரம்பொருளை குறித்த ஞானமானது, அவனைப் பற்றித் துதிப்பதன் மூலமே கிட்டிவிடும் என்று கூறுதல் சற்று மிகையாக உள்ளதே என்னும் சந்தேகம் எழலாம். காரணம் - தத்வஞானம் என்பது அவ்வளவு எளிதாகக் கிட்டுவது அல்ல; மிகவும் கடுமையான, நீண்ட தவம் மூலமும் த்யானம் மூலமுமே தத்வஞானம் பிறக்கும். ஆனால் ஸ்தவம் என்ற துதிக்கும் செயலானது நாக்கை மட்டும் சற்று அதிகமாகச் செயல்படுத்த வைத்தால் போதுமானது. மேலும் இந்த இரு வழிகளிலும் (கடுமையான தவம், துதித்தல்) ஒரே பலன் கிட்டும் என்றால், சாஸ்திர வழிகளின்படி இயற்ற வேண்டிய கடுமையான தவம் போன்ற கர்மங்களுக்கு அவசியம் இல்லாமல் போய்விடும். மேலும், அந்த சாஸ்திரங்களுக்கும் பயன் இல்லாமல் போய் விடும். ஆக இது அனைத்து ப்ரமாணங்களுக்கும் விரோதமாகவே உள்ளது எனலாம்.

அப்படி அல்ல. மேலே கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் அனைத்தும் எம்பெருமானின் மேன்மையை உணராமலும், சந்தஸ் முதலான கர்மகாண்ட பகுதிகளில் நிலை நின்றதாலும் ஒருவனுக்குத் தோன்றுவதாகும். நாம ஸங்கீர்த்தனம் என்பது சுலபமாகத் தோன்றினாலும், அது மிகவும் கடினமானதே ஆகும். இதன் மூலம் கடினமான கர்மங்களை உபதேசிக்கும் சாஸ்திரங்கள் வீணாவதில்லை. அந்தச் சாஸ்திரங்கள், நாம ஸங்கீர்த்தனம் இயற்றத் தகுதி படைத்தவர்களுக்கு உதவியாகவே உள்ளன. ஸ்தவம் என்பது பகவானின் பல திருக்கல்யாண குணங்களின் சுவையை அனுபவிக்க ஆசைப்படும் புண்ணியம் நிறைந்தவர்களுக்கு மட்டுமே கிட்டுவதாகும். இப்படிப்பட்டவர்கள், தவம் முதலான கர்மங்களை இயற்றத் தகுதி உடையவர்களாகவோ, தகுதி அற்றவர்களாகவோ இருக்கக்கூடும். எத்தனை கடுமையான கர்மம் இயற்றினாலும், அதற்கான பலன் எம்பெருமானின் கருணை இருந்தால் மட்டுமே கிட்டும். இப்படி உள்ளபோது மிகவும் எளிதான மார்க்கமான நாம ஸங்கீர்த்தனம் என்பது எளிமையாக இருப்பதால், அவனை எளிதாக வசப்படுத்தி, அவன் கருணையைச் சுலபமாகப் பெறலாம் என்பதில் என்ன தவறு? கடுமையான விதிகள் நிறைந்த கர்மங்கள் கண்டு எம்பெருமான் மகிழ்கிறான்; அதே போன்று சுலபமான மார்க்கத்திலும் தூய மனதைக் கண்டு மகிழ்கிறான். இதனை கீழே உள்ள பல வரிகளின் காணலாம்:

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (9-20) - ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ: - தகாத ஒழுக்கம் இருப்பினும் பக்தியால் சீராகிறான்.

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (9-26) - பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் - இலை, மலர், பழம் மற்றும் தண்ணீர் ஆகிய எதனையும் நான் ஏற்கிறேன்.
- விஷ்ணு தர்மம் (90-69) - யோ ந வித்தைர்ந விபவைர்ந வஸோபிர்ந பூஷணை: தோஷ்யதே ஹ்ருதையேநைவ கஸ்தமீசம் ந பூஜ்யேத் - அவன் மிகுந்த செல்வம் அளிப்பதாலோ, தனம் அளிப்பதாலோ, துணி அளிப்பதாலோ, ஆபரணம் அளிப்பதாலோ மகிழ்வதில்லை; தூய்மையான மனதைக் கண்டு மகிழ்கிறான்; இப்படி உள்ளபோது அவனை வணங்காமல் யார் இருப்பார்கள்?
- வ்யாஸ ஸ்ம்ருதி - தத்யாத் புருஷ ஸூக்தேந ய: புஷ்பாண்யப ஏவ வா அர்ச்சிதம் ஸ்யாத் ஜகத் இதம் தேந ஸர்வம் சராசரம் - யார் ஒருவன் மலர்கள் போன்றவற்றை புருஷஸூக்தம் கூறியபடி எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறானோ, அவன் அசையும் பொருள்கள் மற்றும் அசையாப் பொருட்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட உலகம் முழுவதையும் வணங்கியவன் ஆகிறான்.
- விஷ்ணுதர்மம் (73-6) - ப்ருத்வீம் ரத்ந ஸம்பூர்ணாம் ய: க்ருஷ்ணாய ப்ரயச்சதி தஸ்யாபி அந்தமநஸ்கஸ்ய ஸுலபோ ந: ஜநார்த்தன: - ஒருவன் தனது மனதை வேறு எங்கோ நிலை நிறுத்தி, இந்த உலகம் முழுவதும் நிரம்பும் அளவிற்கு இரத்தின கற்களைக் க்ருஷ்ணனுக்குச் சமர்ப்பித்தாலும், அவன் ஜநார்த்தனனை அடைய இயலாது.

புண்ணியமோ பாவமோ எதுவாக இருந்தாலும் மனநிலையை பொறுத்தே அமையும் அல்லாமல் கர்மங்களால் அல்ல. விஷ்ணு தத்வம் - பாவ சுத்திர் மனுஷ்யாணாம் ப்ரமாணம் ஸர்வ வஸ்துஷு அந்யதா ஆலிங்கயதே காந்தா ஸ்நேஹேந துஹிதா அந்யதா - ஒருவனுடைய மனத்தூய்மையே முக்கியமானது; தனது மனைவியை அணைத்துக் கொள்ளும்போதும், மகளை அணைத்துக் கொள்ளும்போதும் மனநிலை வேறுபடுகிறது அல்லவா - என்று கூறியது காண்க. மஹாபாரதம் வநபர்வம் (1-2-79) - தபோ ந கல்க: அத்யயநம் ந கல்க: ஸ்வாபாவிகோ தேவ விதிர்நகல்க: ப்ரஸக்ய சித்தாஹரணம் ந கல்க: தாந்யேவ பாவோபஹிதாநி கல்க: - தவம் இயற்றுவது நல்லதே, வேதம் ஒதுவது நல்லதே, ஒழுக்கம் நல்லதே, எம்பெருமானுக்காக அடுத்தவர்களின் சொத்தை அபகரிப்பதும் நல்லதே, ஆனால் தவறான எண்ணத்துடன் இருந்தால் பாவங்கள் ஆகிவிடும் - என்றது. மேலும் ஒரு வடமொழி வரியானது - கங்காதி தீர்த்தேஷு வஸந்தி மத்ஸ்யா: தேவாலயே பக்ஷி ஸங்காஸ்ச நித்யம் பாவோஜ்ஞிதாஸதே ந பலம் லபந்தே தீர்த்தாநி புஷ்யாய தனாச்ச முக்யா: - மீன்கள் கங்கையில் வாழ்கின்றன,

பறவைகள் கோயில்களில் வசிக்கின்றன; ஆனால் அவை வழிபடும் எண்ணம் கொண்டு அங்கு இருக்கவில்லை என்றால், அந்த இடங்களில் வசிப்பதால் எந்தப் புண்ணியமும் ஏற்படுவதில்லை - என்றது.

அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்துச் செல்வங்கள் உடையவனும் ஆகிய பகவான், யாரிடமிருந்தும் எதனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனைத் தூய மனதுடன் ஆராதிக்க வேண்டுமே அல்லாமல், செல்வங்கள் அளித்து அல்ல என்று கூறுவது சரியான கருத்தே ஆகும். சிறு அளவிலான பக்தியாக இருந்தாலும், அது காலம் மற்றும் இடங்களால் தோஷப்பட்டிருந்தாலும், முழுமையாகவும் தூய்மையாகவும் இருந்தால் எம்பெருமாள் அதனை உடனே ஏற்றுக்கொள்கிறான். யதாதத்யேன பண்டித: - பண்டிதர்கள் உண்மையைக் கண்டு மகிழ்கிறார்கள் என்பது போன்றே பகவானின் செயல்களும் உள்ளன.

விஷ்ணு புராணம் (6-2-17) - த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை ஸம்த்ரேதாயம் த்வாபரே அர்ச்சயந் யத் ஆப்நோதி தத் ஆப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய சேசவம் - க்ருதயுகத்தில் த்யானம் மூலம் கிடைக்கும் அதே பலன்கள், த்வாபர யுகத்தில் அர்ச்சனை செய்வதன் மூலம் கிடைக்கும், அதே பலன்கள் கலியுகத்தில் கேசவனின் நாம ஸங்கீர்த்தனத்தில் கிட்டும். விஷ்ணு தர்மம் (109-28-29) - ததா விநிந்தாம் ப்ரதமே பாதே கரிஷ்யந்தி ஹரேர்நரா: யுகாந்தே ச ஹரேர்நாம ந ஏவ கச்சித் க்ரஹீஷ்யதி தந்யாஸ்தே புருஷ வ்யாக்ர பவாம்போதாவமாயிந: யத்நேநாபி கலௌ விஷ்ணோர் க்ரஹீஷ்யந்த்ய சஷ்யாத்மந: - கலியுகத்தின் தொடக்கத்தில் மனிதர்கள் ஸ்ரீஹரியின் திருநாமத்தைத் தவறாகத் தூற்றுவார்கள். கலியுகத்தின் முடிவில் ஸ்ரீஹரியைப் பற்றி யாரும் சிந்திக்கமாட்டார்கள். அப்படியும் உள்ள காலத்தில், யார் ஒருவன் விஷ்ணுவின் திருநாமத்தை ஓரளவாவது சிந்திக்கிறானோ, அவன் மிகுந்த புண்ணியம் செய்தவனாக, பாவங்கள் நிறைந்த இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தவனாக, மோக்ஷமும் பெறுகிறான் - என்றது. இது சரியானதே ஆகும். காரணம் - தனது குடிமக்களில் ஒருவன் செய்த சிறிய உதவியையும் பெரிதாகப் பாராட்டும் ஒரு நாட்டு அரசன், அந்தக் குடிமகனுக்கு அவனது பெற்றவர்கள் போன்று சரியான நேரத்தில் உதவுவான். இதே போன்று, பகவத் ஆராதனமோ அல்லது பித்ருக்களின் சடங்குகளோ - ஆக எதுவாக இருந்தாலும், காலதேசங்களால் சிறியதாகவோ பெரியதாகவோ இருந்தாலும் பாவங்களை விலக்குதல் என்று அவற்றின் பலன் ஒன்றே ஆகும். இதுவே சிறந்தவர்களின் வழக்கமாகும். ச்ரார்த்தம் முதலான கர்மங்களை இயற்றப் போதுமான செல்வம் இல்லை என்பதால் அவற்றை இயலாமல் விட்டாலும், தனது வறுமை காரணமாக இயற்றவில்லையே என்று எண்ணினாலே போதுமானது, அந்தச் சிந்தனையே அந்தக் கர்மங்களை முழுமையாக இயற்றியதன் பலனை அளித்துவிடும். இப்படியாக ச்ரார்த்தம் முதலான கர்மங்களை இயற்ற இயலவில்லை என்றாலும், அதற்கான மந்திரங்களையாவது உச்சரிக்கவேண்டும்.

ஆக பகவானின் நாம ஸங்கீர்த்தனமோ அல்லது அதனைப் போன்ற உபாசனங்களோ மிகவும் சிறந்தவை என்று பீஷ்மரால் பின் வரும் காரணங்கள் மூலம் கூறப்பட்டன:

1. இது மிகவும் சுலபமானது, மிகவும் ப்ரியமான ஒருவனைக் குறித்து உள்ளது.
2. எந்தவிதமான செலவுகளோ, களைப்படைய வைக்கும் முயற்சிகளோ அவசியம் இல்லை.
3. மிகவும் அருகில் இருக்கும் எஜமானனைக் குறித்து ஆத்மார்த்தமாக ஏற்றப்படுவதால் மிகவும் கவர்க்கூடியது.
4. மிகவும் எளிதாக உள்ளபோதிலும் ஸம்ஸார பயம் என்னும் தாங்க முடியாத சுமையை விலக்கவல்ல உயர்ந்த பலனை அளிக்கிறது.
5. அன்றாடம் செய்யப்படவில்லை என்றாலும், முறை தவறி செய்யப்பட்டாலும் பாவத்தை ஏற்படுத்துவது இல்லை.
6. இதற்கான தகுதியுடையவர்கள் எண்ணற்றவர்கள் ஆதலால், அனைவருக்கும் இது ஏற்பு உடையது.
7. இது காலத்தாலோ, இடத்தாலோ, சூழ்நிலையாலோ பாதிக்கப்படாதது.
8. இதனால் போற்றப்படும் இலக்காக உள்ள பகவானின் மேன்மை காரணமாக, நாம ஸங்கீர்த்தனத்தின் மூலம் எட்டப்படும் இலக்கிற்கு எந்தத் தடையும் இல்லை.

மற்ற முனிவர்களும் இதே கருத்தைக் கூறுகின்றனர். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மஹாபாரதம் (மோக்ஷபர்வம்) - ஸர்வேஷாம் அபி தர்மானாம் உத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி: ரக்ஷதே பகவான் விஷ்ணு: பக்தான் ஆத்ம சரீரவத் - மஹாவிஷ்ணுவின் ஆராதனையே மிகவும் உயர்ந்த ஆராதனையாகும். இது மற்ற ஆராதனைகளை விட உயர்ந்தது. தன்னுடைய அடியார்களை பகவான் விஷ்ணு தன்னுடைய உடலைப் பாதுகாப்பது போன்று பாதுகாக்கிறான்.
- கோவிந்த பக்த்யப்யதிகம் ச்ரேயசாந்யந்ந வித்யதே - கோவிந்தனைத் துதித்து, அவன் மீது பக்தி செலுத்துவதை விட உயர்ந்தது வேறு எதுவும் இல்லை.

இப்படியாக, தர்மனின் உபேயம் பற்றிய கேள்விக்கு விடை அளித்து, ச்லோகம் ஒன்பது முதல் ச்லோகம் பன்னிரண்டுவரை உள்ளவற்றில் கூறப்படும் ஸஹஸ்ரநாமம் குறித்து மனதைத் திருப்பும்படி உபதேசித்தார். அடுத்து உள்ள 1½ வரிகளில், தர்மனின் இரண்டாவது கேள்வியான, "கிம் வா அப்யேகம் பராயணம்", என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 30)

அடுத்து சூத்திரம் 3-3-38ல் (ஸைவ ஹி ஸத்யாதய) ஒரு சிலர் பின்வரும் கருத்தைக் கூறியுள்ளனர் (இது சங்கரபாஷ்யத்தில் உள்ள கருத்தாகும்). ப்ருஹத் உபநிஷத் (5-4-1) - ஸ யோ ஹ வை மஹத்யக்ஷம் ப்ரதமஜம் வேத ஸத்யம் ப்ரஹ்ம - பிறப்பற்றதும், உயர்ந்ததும் ஆகிய இந்த ஸத்ய ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் யாரோ - என்று உள்ள வரியும், ப்ருஹத் உபநிஷத் (5-5-2) - தத் யத் ஸத்ய ஸ ஆதித்ய: ய ஏஷ ஏதஸ்மிந் மண்டலே புருஷோ யச்சாயம் தக்ஷிணே அக்ஷிந் - யார் ஸத்யமோ, எது ஆதித்யனோ, எது புருஷனோ, எது வலது கண்ணில் உள்ளதோ - என்ற வரியும் ஸத்யப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதால், இரண்டும் ஒரே வித்யை ஆகும் என்று இவர்கள் கூறுகின்றனர் (சங்கரபாஷ்யம்). இது ஏற்க இயலாத கருத்தாகும், காரணம் - இந்த இரண்டும் வித்யைகளுக்கும் இருப்பிடம் காரணமாக (சூரியன், கண்கள்) பேதம் உள்ளது என்பதை நாம் ப்ரஹ்மசூத்திரம் (3-3-21) - ந வா விசேஷாத் - அல்ல, வேறுபாடு உள்ளதால் - என்று விளக்கினோம். இந்த இரண்டு வித்யைகளின் பலனாகச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-5-3) - ஹந்தி பாப்மாநம் ஜஹாதி - பாவங்களை அழித்து ஒதுக்குகின்றான் - என்று கூறும் வரியானது முந்தைய வித்யையின் துணையான வித்யை ஒன்றின் பலன் என்றும் கூற இயலாது, காரணம் இவ்விதம் கூற எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை.

இதற்கு - இரண்டும் ஒரே வித்யை, ஆக ஒன்றின் பலன் மற்றதுக்கும் கொள்ளப்பட வேண்டும் - என்று பலர் ஆசேஷிக்கலாம். இதற்கு விடை கூறுவோம். இங்கு பலன்களில் வேறுபாடு உள்ளது. இந்த இரண்டு வித்யைகளும் ஒன்று எனக் கொண்டால், முதல் வித்யையின் பலன் என்பதே ப்ரதான பலன் ஆகிறது. மற்ற இரண்டு பலன்களும் (ப்ருஹத் உபநிஷத் கூறுகின்ற - பாவங்களை அழிக்கிறான், உடலை விடுகிறான் என்னும் பலன்கள்), துணை வித்யையின் பலன்கள் என்றாகும்போது, இவை ப்ரதான பலனிலிருந்து மாறுபட இயலாது. ஆக வித்யைகள் ஒன்று என்றே உறுதியாகிறது. இவ்விதம் கொண்டால், ஒன்றை மற்றது சார்ந்துள்ளது என்ற தவறான வாதம் உண்டாகிவிடும். ஆகவே இந்த இரு

சூத்திரங்களையும் ஒரே அதிகரணத்தில் கொள்ளவேண்டும் (சங்கர பாஷ்யத்தில் இவை இரண்டும் தனித்தனி அதிகரணத்தில் உள்ளன).

அந்தரத்வாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 16 - காமாத்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் மற்றும் ப்ருஹத் உபநிஷத் ஆகிய இரண்டிலும் காணப்படும் தஹரவித்யை என்பது ரூபம் ஒன்றாக உள்ள காரணத்தினால் ஒன்றே என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-38 காமாதி இதரத்ர தத்ர ச ஆயதநாதிப்ய:

பொருள் - ஸத்யகாமத்வம் முதலானவை பல இடங்களிலும் இருப்பிடமாக கொண்ட நிலையால்.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (8-1-1) - அத ய இதிம் ப்ரஹ்மபுரே தஹரம் புண்டரீகம் வேச்ம தஹர அஸ்மிந் அந்தரகாச தஸ்மிந் யதந்த: ததந்வேஷ்டவ்யம் - நகரத்திற்கு பல வழிகள் உள்ளது போன்று, கண் முதலான பல த்வாரங்கள் உள்ளதால் இந்தச் சரீரமானது புரம் எனப்படுகிறது, இதற்குள் ப்ரஹ்மம் உள்ளதால் ப்ரஹ்மபுரம் எனப்பட்டது. எங்கு உள்ளது? இதயத்தில் புண்டரீகம் என்ற சிறிய த்வாரத்தில் தஹர என்னும் ஆகாயம் உள்ளது (ஆகாயம் என்றால் வெற்றிடம்). அதற்குள் இருக்கும் ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்பட வேண்டும் - என்று கூறப்பட்டது. மேலும் வாஜஸநேயகத்தில் (ப்ருஹத் உபநிஷத் : 4-4-22) - ஸ வா ஏஷ மஹாந் அஜ: ஆத்மா யோயம் விஜ்ஞாநமய ப்ராணேஷு ய: ஏஷேரந்தர் ஹ்ருதய ஆகாச: தஸ்மிந் சேதே ஸர்வஸ்யவசீ ஸர்வஸ்யேசாந: - இதயத்தில் பரந்துள்ள ஆகாசத்தில் சயனித்துள்ள பரமாத்மா அனைத்தையும் தன் வயப்படுத்தி உள்ளவன் என்பதால், அனைத்தையும் நியமிப்பவன் - என்று உள்ளது.

சந்தேகம் - இந்த இரண்டு வித்யைகளும் வெவ்வேறா அல்லது ஒன்றா? எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - இவை இரண்டும் வெவ்வேறானவை ஆகும். ஏன்? இவை இரண்டிலும் ரூப வேறுபாடு உள்ளது. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் அபஹதபாப்மா (பாவங்கள் விலகிய நிலை) போன்ற எட்டு குணங்களுடன் கூடியதாக உள்ள

ஆகாயம் உபாஸிக்கப்படுகிறது. ஆனால் ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் வசித்வம் (அனைத்தையும் தன் வயப்படுத்தியவன்) முதலான குணங்களுடன் கூடியவனாக, ஆகாயத்தில் சயனித்துள்ள பரமாத்மாவே உபாஸிக்கப்படுகிறான். இப்படியாக இரண்டிலும் ரூபமானது வேறுபாட்டுடன் உள்ளதால், இரண்டும் வித்யைகளிம் வெவ்வேறே ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. இரண்டும் ஒன்றே ஆகும். ஏன்? ரூப வேறுபாடு இல்லாத காரணத்தினால் ஆகும். இங்கும் சரி, மற்ற இடங்களிலும் சரி - ஸத்யகாமத்வம் போன்றவையே ரூபங்களாக உள்ளன. அதாவது, சாந்தோக்ய உபநிஷத் மற்றும் ப்ருஷத் உபநிஷத் ஆகிய இரண்டு இடங்களிலும் ஸத்யகாமத்வம் போன்ற தன்மைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமே உபாஸிக்கப்பட வேண்டியது என்று கூறப்பட்டது. இதனை எப்படி அறியலாம்? ஆயதநாதிப்ய - இருப்பிடம் மூலமாக - என்று கருத்து. பரமாத்மா இதயத்தைத் தனது இருப்பிடமக்கக் கொண்டிருத்தல், பாலமாக இருத்தல், அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக இருத்தல் போன்ற தன்மைகளுடன் உள்ளான் என்பதன் மூலம் இரண்டு வித்யைகளும் ஒன்றே என அறியலாம். ஸத்யஸங்கல்பம் என்பது சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் படிக்கப்பட்ட எட்டுத் தன்மைகளில் ஒன்றாகும். இந்த ஸத்யஸங்கல்பத்வம் என்பதன் சிறப்பான வகையே, ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் படிக்கப்பட்ட வசித்வம் (வசப்படுத்துதல்) என்பதாகும். ஆக, சாந்தோக்யத்தில் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் என்பதுடன் படிக்கப்படும் ஸத்யகாமத்வம் தொடங்கி, அபஹதபாப்மத்வம் (பாவங்கள், தோஷங்கள் ஒட்டாத தன்மை) என்னும் எட்டுத் தன்மைகளே, ப்ருஹத் உபநிஷத்திலும் படிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே ரூபத்தில் வேறுபாடு இல்லை. மேலும் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4) - பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - பரஞ்சோதியான பரம்பொருளை அடைந்து தனது ஸ்வரூபம் அறிகிறான்.

ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-25) - அபயம் வை ப்ரஹ்மபவதி - பயம் நீங்கப்பெற்று, ப்ரஹ்மத்தின் தன்மையான பயமற்ற தன்மை அடைகிறான்.

மேலே உள்ள வரிகள் மூலமாக, இரண்டிலும் ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பதே பலனாகக் கூறப்பட்டுள்ளது என்று அறியலாம். அடுத்து சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள "ஆகாச" என்ற பதம் மூலம் பரமாத்மாவே கூறப்பட்டான் என்பதை சூத்திரம் (1-3-13) - தஹர உத்தரேப்ய: - என்று விளக்கியது. வாஜசநேயகத்தில் ஆகாயத்தில் சயனித்துள்ளவனுக்கு இருக்கும் தன்மைகள் என்று வசித்வம் முதலானவை கூறப்பட்டன. இவன் பரமாத்மா என்றும், அவனது

இருப்பிடமாகவே ஆகாயம் உள்ளது என்றும் நாரதீயம் (13-2) - தஸ்யாந்தே
ஸுஷிரம் ஸுக்ஷ்மம் - ஸுக்ஷ்மமாக உள்ளவன் - என்று கூறுகிறது. ஆகவே
ஆகாசம் என்ற பதத்தால் இங்கும் பரமாத்மாவே கூறப்பட்டான். ஆக இரண்டு
வித்யைகளும் ஒன்றே என ஆகிறது.

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 30)

பரமபக்தி எவ்விதம் மோக்ஷம் கிட்டச் செய்கிறது

மூலம் - இது முனியே நான்முகனிற்படியே ஸங்கோசமற அநுபவித்தல்லது தரிக்கவொண்ணாத அபிநிவேசத்தை உண்டாக்கி மறுக்கவொண்ணாத திருவாணையிட்டு வளைத்துக் கூப்பிடுகையாலே இவனுக்குக் கடுகப் ப்ராப்தியைக் கொடுக்கும்படி ஸர்வேச்வரனுக்குத் த்வராதிசயத்தை உண்டாக்கி இவனை அவாவற்று வீடு பெறப்பண்ணும்.

விளக்கம் - பரமபக்தி என்பது எந்தவிதமான தடைகளும் இல்லாமல் எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையையும் உறுதியையும் ஏற்படுத்தும். அதன் பின்னர் பக்தன், எம்பெருமானின் அநுபவம் இல்லாமல் தன்னால் உயிர் வாழ இயலாது என்ற நிலைக்கு வருகிறான். இதனைத் திருவாய்மொழியில் (10-10-1) - முனியே நான்முகனே - என்பதன் மூலம் காணலாம். அவன் எம்பெருமானுடன் கலந்து நிற்கவேண்டும் என்று எண்ணி, தனது எண்ணத்தை எம்பெருமான் முன்னிலையில் ஆணையாகவே இடுகிறான். இதனை எம்பெருமானால் மறுக்க இயலாது. இதன் மூலம் எம்பெருமானுக்கும் அந்த பக்தன் மீது அளவற்ற அன்பு உண்டாகிறது. அதனால் மோக்ஷம் கிட்டும்படிச் செய்து, தன்னுடன் எப்போதும் நிலைக்கும்படிச் செய்கிறான்.

பக்தியோகம் ப்ரபத்தியின் பலனை அளித்தல்

மூலம் - இப்பக்தியோகம் த்ரைவர்ணிகரையொழிந்தார்க்கும் த்ரைவர்ணிகர் தங்களில் ஞானத்திலேயாதல் சக்தியிலேயாதல் இரண்டிலுமாதல் குறையுடையார்க்கும் பலவிளம்பம் பொறுக்க இசையாத தீவ்ர ஸம்வேகமுடையார்க்கும் யோக்யமல்லாமையாலே தங்கள் அளவுகளைத் தெளிந்து அத்வாரகமாக ப்ரபத்தியை மோக்ஷோபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ஸர்வபலஸாதநமான ப்ரபத்திதானே பரபக்தி ஸ்தாநத்திலே

சோதிதையாகையாலே உபாஸகனுக்குப் பரபக்திக்கு மேல் வரும் அவஸ்தைகள் போலே இஸ்ஸவதந்தர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுடைய கோலுதலுக்கு ஈடாக இப்ப்ரபத்திக்கு மேல் வரும் அநுகூலாவஸ்தைகள் இதின் பலமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - இந்தப் பக்தியோகம் என்பது மூன்று வர்ணத்தைச் (அந்தணன், சூத்ரியன், வைசியன்) சேராதவர்களால் கடைபிடிக்க இயலாது. இது போன்று மூன்று வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகிய இரண்டிலும் குறையுடன் கூடியவர்களால் கடைபிடிக்க இயலாது. இது போன்று, இதன் பலனாகிய மோக்ஷம் என்பதைப் பெறுவதில் உண்டாகும் தாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாதவர்களாலும் கடைபிடிக்க இயலாது. ஆக இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ப்ரபத்தியே ஏற்புடையது. ஆக மேலே உள்ளது போன்ற குறைகள் உள்ளவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்புகின்ற பலனை அளிக்கவல்லதாக ப்ரபத்தியே பரபக்திக்குப் பதிலாக ஏற்கப்படுகிறது. பரபக்தியை மோக்ஷ சாதனமாகக் கொண்டவனுக்கு, அத்தகைய பரபக்திக்குப் பின்னர் பரஜ்ஞானம் முதலானவை உண்டாகிறது. அது போன்று, ப்ரபத்தியை மட்டுமே மோக்ஷ சாதனமாகக் கொண்டவனுக்கு, அதன் விளைவாக அவன் வேண்டிய பலன்கள் கைகூடுகின்றன.

ப்ரபத்தி ப்ரஹ்மவித்யையில் ஒன்று

மூலம் - இப்படி ப்ரபத்திக்கும் பக்திக்கும் அதிகாரி விசேஷத்தைப் பற்றித் துல்யபலத்வம் உண்டாகையாலே விகல்பமாகக் கடவது. இவற்றுக்கு நாநாசப்தாதி பேதாத் என்கிற அதிகரணத்திலே பேதம் ஸித்தம். விகல்போ அவிசிஷ்டபலத்வாத் என்கிற அதிகரணத்திலே விகல்பமும் ஸித்தம்.

விளக்கம் - ஆக ஒருவரது தகுதியைப் பொறுத்து ப்ரபத்தி மற்றும் பக்தி என்பது அமைகின்றது. இவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்பதை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இவற்றை வெவ்வேறு அதிகரணங்களில் கூறியிருப்பதன் மூலம் உணரலாம். இவற்றுக்கு இடையே வேறுபாடு உள்ளது என்பதை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-3-56) - நாநாசப்தாதி பேதாத் - பெயர் முதலானவை வேறுபட்டுள்ளதால், வேறுபாடு உண்டு - என்று கூறியது. இவை இரண்டில் எதனை வேண்டுமானாலும் கைக்கொள்ளலாம் என்பதை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-3-57) - விகல்போ அவிசிஷ்டபலத்வாத் - மோக்ஷம் என்னும் ஒரே பலன் உள்ளதால் எதனையும் கைக்கொள்ளலாம் - என்றது.

ப்ரபத்தியும் உட்பிரிவுகள் கொண்டிருத்தல்

மூலம் - உபாஸநத்தில் விசேஷங்கள் போலே சாகாபேதங்களிலும் பகவச்சாஸ்த்ர ஸஹிதா பேதங்களிலும் சொல்லும் ந்யாஸவித்யையில் மந்த்ராத்ரி விசேஷங்களை கண்டு கொள்வது. நமஸ்காரம் வாசிகம் மாநஸம் காயிகமென்று பிரிந்தாற்போலே ப்ரபத்தியிலும் ஓர் ஒன்றை முன்னிட்டு இவ்விபாகங்கள் சொல்லப்பட்டன. இவை மூன்றும் பொருந்தினபோது பூர்ணநமஸ்காரமானாற்போலே பூர்ணப்ரபத்தியாகக் கடவதென்ற வர்கள் பாசுரங்களுக்கும் வாசிக காயிகங்களான வ்யாபாரவிசேஷங்கள் பரீவாஹமாம்படியான மாநஸப்ரபத்தியினுடைய பூர்த்தியிலே தாத்தப்ரயமாகக் கடவது. யதாதிகாரம் இவையெல்லாம் பலப்ரதங்களென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம்.

விளக்கம் - உபாஸனைகளில் பலவிதமான வேறுபாடுகள் உள்ளது போன்று, ந்யாஸவித்யையிலும் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாகப் பலவிதமான மந்த்ர பேதங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. நமஸ்காரம் செய்வதில் வாக்கு, மனம், உடல் ஆகிய வேறுபாடுகள் உள்ளது போன்று ப்ரபத்தியிலும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. ப்ரபத்தியில் உள்ள ஈடுபாட்டைப் பொறுத்து இவை அமைகின்றன. நமஸ்காரம் செய்யும்போது மனம், வாக்கு, உடல் ஆகிய மூன்று பொருந்தும்போதே முழுமையான நமஸ்காரம் என்று கூறுவது போல, இந்த மூன்றும் பொருந்தினாலே முழுமையான ப்ரபத்தி என்றாகிறது. இந்த வரியை எவ்விதம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்றால் - மனதளவில் செய்கின்ற ப்ரபத்தி பூர்ணமாக உள்ளது என்றும், இதன் ப்ரதிபலிப்பே உடல் மற்றும் வாக்கு மூலமாக மேலும் வெளிப்படுகிறது என்றும் உணரவேண்டும். இவை அனைத்தும் அவரவர்களின் தகுதியைப் பொறுத்தே அமையும் என்று முன்பே கூறினோம்.

நின்ற நிலைக்கு உறநிற்கும் கருமமும் நேர்மதியால்
நன்று என நாடிய ஞானமும் நல்கும் உள்கண் உடையார்
ஒன்றிய பத்தியும் ஒன்றும் இலா விரைவார்க்கு அருளால்
அன்று பயன் தரும் ஆறும் அறிந்தவர் அந்தணரே

பொருள் - வர்ணாச்ரம தர்மத்திற்கு ஏற்றபடியான கர்மயோகம் இயற்றல்; ஞானயோகத்தை அதன் பலனை முழுவதுமாக அறிந்த ஞானத்துடன் இயற்றல்; ஆத்மஸாஷாத்காரத்துடன் ஐக்கியமான பக்தியோகம் இயற்றல்; மேலே உள்ள தகுதி அற்றவர்கள், மோசுஷ காலம் தாமதிப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாதவர்கள் ஆகியவர்களுக்கு எம்பெருமானின் கருணை மூலமாக விரைந்து பலன் அளிக்கவல்ல ப்ரபத்தி - இவை நான்கும் அறிந்தவர்கள், வேதம் முழுவதையும் கற்ற அந்தணர்கள் ஆவர்.

கர்ம ஞானம் உபாஸநம் சரணவ்ரஜ்யா இதி ச அவஸ்திதாந்
ஸந்மார்க்காந் அவர்க்க ஸாதந வித்யெள ஸத்வாரக அத்வாரகாந்
ஏகத்வி ஆக்ருதி யோக ஸம்ப்ருத ப்ருதக்பாவ அநுபாவாந் இமாந்
ஸம்யக் ப்ரேக்ஷ்ய சரண்ய ஸரதி கிராமந்தி ரமந்தி புதா:

பொருள் - கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் மற்றும் சரணாகதி ஆகிய நான்கும் மோக்ஷ உபாயங்கள் என சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இவற்றில் சில நேரடியாக மோக்ஷம் அளிக்கவல்லவை, ஒரு சில மறைமுகமாக அளிக்கவல்லவை ஆகும். இவற்றில் கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகம் ஆகியவை ஒரு வழியில் மட்டுமே மோக்ஷ உபாயமாக உள்ளன. இவை மறைமுகமாக மோக்ஷம் அளிப்பவை ஆகும். பக்தியோகம் நேரடியாகப் பலன் அளிப்பதாகும். ப்ரபத்தி என்பது தானே நேரடியாகவும், பக்தியோகத்தைத் தூண்டி மறைமுகமாகவும் பலன் அளிப்பதாகும். இப்படியாக இரு வழிகளில் மோக்ஷம் அளிக்கவல்ல உபாயமாக இருக்கும் மேன்மை ப்ரபத்திக்கு மட்டுமே உண்டு. இந்த உண்மையை அறிந்தவர்கள் இதனைக் கடைபிடிக்கிறார்கள்.

ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகன் அருளிச் செய்த
ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில்

உபாயவிபாகாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுசஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 30)

166. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இரண்டிடத்திலும் நித்யயோகம் ஒத்திருக்கச்செய்தே அவ்வவதசாநு குணமாக இவளிக்கும் இருப்பை அருளிச் செய்கிறார் - அவன் உபாயமாமிடத்தில் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - த்வய மந்திரத்தின் இரண்டு வரிகளிலும் எம்பெருமானுடன் பெரியபிராட்டி எப்போதும் சேர்ந்து உள்ள நித்யயோகம் கூறப்பட்டுள்ளது - என்றாலும், இவள் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும் எவ்விதம் செயல்படுகிறாள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அவன் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கத்தை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயபாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே, ஸாபராத சேதநருடைய அபராதங்களைப் பார்த்து அவன் சீறுமளவில், அதை ஸஹித்து அங்கீகரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் சேதநர்க்குக் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி தயா ப்ராப்யனாமிடத்தில், அவனேபாதி கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்கையாலே கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும் - என்கை. இது தன்னைப் பரந்தபடியிலே - பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தம் சேதநருடைய அபராதத்தையும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையுங்கண்டு, "இவர்கள் அவனுடைய க்ரோதத்துக்கு விஷயபூதராய் நசித்துப்போகாதே, இவனைக் கிட்டி உஜ்ஜீவித்துப் போக வேணும்", என்று ஸாபராதரான சேதநரை ஈச்வரனோடே சேர்க்கைக்கான

என்றுமொக்க விடாதேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இங்குத்தை ஸ்ரீமச்சப்தம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தைத்வத்தைப் பற்றவும், இவர்கள் பண்ணுங்கைங்கர்யத்தை ஈச்வரன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அநுபவ விச்சேதத்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி இருக்கையாலே, நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷத்துக்காகவும், அவனை க்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம்ச்லிஷ்டையாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது - என்று விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - தன்னை அடைய விரும்பும் சேதனர்களுக்கு ஏற்படும் தடைகளை விலக்கும்போதும், அவர்களுக்கு வேண்டியதை அளிக்கும்போதும் எம்பெருமான் அவர்களின் உபாயமாக உள்ளான். இந்தச் சூழ்நிலையில் அவன் தன்னைத் தவிர சேதனர்கள் வேறு எந்த ஓர் உபாயத்தையும் நாடுவதை விரும்புவதில்லை. இப்படி உள்ளபோது, பெரியபிராட்டியார் தான் ஓர் உபாயமாக மாறாமல், சேதனர்களின் குற்றங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் கோபம் கொள்ளும்போது, அந்தக் குற்றங்களை அவன் காணாமல் நம்மை மன்னிக்கும்படியாக, சிபாரிசு செய்பவளாக உள்ளான். எம்பெருமான் சேதனர்களின் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற ப்ராப்யையாக உள்ளான். சேதனர்கள் அவனுக்குச் செய்கின்ற ஒரு மடங்கு கைங்கர்யத்தை, எம்பெருமான் பத்து மடங்காகக் காணும்படிச் செய்கிறான். இப்படியாகக் கைங்கர்யத்தை வளர்க்கிறான். இதனைப் பரந்தபடியில் மிகவும் விரிவாக அருளிச்செய்கிறார். முதல் வரியில் உள்ள ஸ்ரீமத் என்ற பதத்தின் மூலம் - இவள் சேதனர்களின் குற்றங்களையும் எம்பெருமானின் தண்டிக்கும் சுதந்திரத்தையும் அறிந்து, "இவர்கள் அவனது கோபத்திற்கு இலக்காக நின்று நாசம் அடையாமல் தடுக்க வேண்டும். நான் அவனிடம் சென்று இவர்கள் பிழைக்கும் வழி செய்யவேண்டும்", என்று எண்ணுவது உணர்த்தப்பட்டது. ஆக, குற்றங்கள் நிறைந்தவர்களாக உள்ளபோதிலும், சேதனர்கள் எம்பெருமானுடன் சேர்ந்து இருப்பதற்காக, இவள் அவனுடன் எப்போதும் சேர்ந்து இருக்கிறாள் என்று கருத்து. இரண்டாவது வரியில் உள்ள ஸ்ரீமத் என்ற பதம், கைங்கர்யம் ஏற்றுக் கொள்பவளாக இவள் இருக்கின்ற நிலையைக் கூறுகின்றது. இந்த வரி மூலம் இவள் இரண்டு காரணங்களுக்காக எம்பெருமானை விட்டு ஒரு நொடி கூட பிரியாமல் உள்ளாள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. அவையாவன - எம்பெருமான் மனதில் சேதனர்கள் செய்கின்ற கைங்கர்யங்களை பத்து மடங்கு ஆக்குதல்; அவனை விட்டு ஒரு நொடி பிரிந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் இருத்தல் - என்பதாகும்.

167. இதிலே திருமந்திரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது.

அவதாரிகை - திருமந்திரத்தில் உத்தரபதத்துக்கு இவ்வுத்தரவாக்யம் விவரணமாயிருக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார் - இதிலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - த்வய மந்திரத்தின் இரண்டாவது வரியானது திருமந்திரத்தின் இறுதி பதமான நாராயணாய என்பதன் விளக்கமாக உள்ளது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநமென்னுமிடத்தை சாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கிற இந்த வாக்யத்திலே, திருமந்திரத்தில் “நாராயணாய” என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநமென்னுமிடம் ஆர்த்தமாகையாலே அவிசதமாகச் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது - என்கை. அங்கு “நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப் பெறுவேனாக வேணும்” என்கிற இவ்வளவொழிய, “அடிமை கொள்ளுமவன் ஸ்ரீமானாகவேணும்” என்றும், “அடிமை செய்யுமவன் நிர்மமனாக வேணும்” என்றும் சொல்லாமையாலும், அவை இரண்டும் இங்குச்சொல்லுகையாலுமிறே, அந்தப் பதத்துக்கு இவ்வாக்யம் விவரணமாயிற்று.

விளக்கம் - த்வய மந்திரத்தின் இரண்டாவது வரியானது சேதனர்களின் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்வது திவ்யதம்பதிகள் என்று காண்பிக்கிறது. இதன் மூலம் திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்ட நாராயணாய என்ற பதத்தின் பொருள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. திருமந்திரத்தில் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்பவன் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவனாக இருக்கவேண்டும் என்றோ, கைங்கர்யம் செய்பவன் சுயநலம் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும் என்றோ நேரடியாகக் கூறப்படவில்லை. அங்கு, “நாராயணனுக்கே நான் அடிமை செய்ய வேண்டும்”, என்பதே கூறப்பட்டது. ஆனால் இங்கு மேலே உள்ள இரண்டு கருத்துக்களும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டதால், இது “நாராயணாய” என்று பதத்தின் விளக்கமாக உள்ளது.

168. இளையபெருமாளைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை முறை.

அவதாரிகை - இம்மிதுநத்துக்கே அடிமை செய்யவேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தந்தானென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இளையபெருமாளைப்போலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்தை எம்பெருமான் - பெரியபிராட்டியார் என்ற தம்பதிக்கு மட்டுமே செய்யவேண்டும் என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸாநிஷு ரம்ஸ்யதே அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே என்று பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்த இளையபெருமாளைப்போலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தம் - என்கை. மிதுந சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிதுந கைங்கர்யமிநே ஸ்வரூப ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - இராமாயணம் - பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸாநிஷு ரம்ஸ்யதே அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே - லக்ஷ்மணன் இராமனிடம், "பெருமானே! நீ வைதேகியுடன் மலையின் அடிவாரங்களில் விளையாடும்போதும், கண் விழித்துள்ள போதும், உறங்கும்போதும் உனக்கு அனைத்துக் கைங்கர்யங்களும் செய்தபடியே இருப்பேன்", என்று கூறினான். இது போன்றே அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து இருக்கும் நேரத்தில் கைங்கர்யம் செய்தலே நமது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாக உள்ளது. இந்த இருவருக்கும் அடிமையாக உள்ளதே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பதால், இந்தத் தம்பதிக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் பொருத்தமே ஆகும்.

169. அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

அவதாரிகை - இன்னும் அச்சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யுமளவிலுள்ள வாசியை அருளிச் செய்கிறார் - அடிமை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எம்பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்ந்துள்ளபோது கைங்கர்யம் செய்கின்ற நிலையின் மேன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் உபேக்ஷியாமல் கைங்கர்யங் கொண்டருளும்படி பண்ணுமவள் இவளாகையாலே ஸீதாமுவாச, ஸீதாஸமக்ஷம் காசுத்ஸ்தமிதம் வசநம் அப்ரவீத் என்று இவள் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப் பெற்ற இளையபெருமாளைப்போலே இவன் ப்ரார்த்திக்கிற அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் மாதாபிதாக்கள் இருவருமான சேர்த்தியிலே சுச்ரூஷை பண்ணும் புத்ரனுக்குப்போலே, செய்கிற அடிமைதான் ரஸிப்பதும் பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே - என்கை.

விளக்கம் - தனது விருப்பப்படி செயல்கள் புரிபவனான எம்பெருமான், சேதனர்களின் கைங்கர்யத்தை ஒதுக்கிவிடாமல் ஏற்றுக்கொள்ளும்படிச் செய்பவன்,

பெரியபிராட்டியே ஆவாள். ஆகையால் இவள் இருக்கும்போது இலக்ஷ்மணன் இராமனிடம் பின் வரும் வரிகளைக் கூறினான் என்பதை இராமாயணத்தில் காணலாம்:

- ஸீதாம் உவாச - சீதையிடம் கூறினான்
- ஸீதாஸமக்ஷம் காசுத்ஸ்தமிதம் வசநம் அப்ரவீத் - சீதையைப் பார்த்தபடி இராமனிடம் கூறினான்

இப்படிச் சேதனனின் கைங்கர்யம் என்பது இந்த இருவரும் சேர்ந்து இருக்கின்ற நிலையிலேயே பலிக்கும். தாய் தந்தையர் சேர்ந்து உள்ளபோது தொண்டு செய்யும் புத்திரன் போன்று, எம்பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்ந்துள்ளபோது கைங்கர்யம் செய்வதே இன்பத்தை உண்டாக்கும்.

170. நாராயணாய - ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு.

அவதாரிகை - இனி இரண்டாம் பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - நாராயணாய - என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து இரண்டாவது பதமான நாராயண என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - நாராயணத்வம், உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே "ஸர்வ சேஷியாயுள்ளவனுக்கு" என்கிறார். கைங்கர்ய ப்ராப்திஸம்பந்தியவான் சேஷியிறே.

விளக்கம் - நாராயண என்ற பதம் நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிற்கும் தலைவன் என்பதை குறிக்கிறது. ஆகவே ஸர்வசேஷியாக உள்ளவனுக்கு, அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளவனுக்கு என்று கூறுகிறார். கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்பவன் சேஷி எனப்படுவான்.

171. இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

அவதாரிகை - கைங்கர்யந்தான் அநுபவஜிநித ப்ரீதிகாரிதமாகையாலும், அந்த ப்ரீதிதான் அநுபாவ்ய விஷயாதீநையாகையாலும், அநுபாவ்ய விஷயம் சொல்ல

வேண்டுகையாலே அருளிச் செய்கிறார் - இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும் - என்று.

விளக்கம் - கைங்கர்யம் என்பது எம்பெருமாள் அதனை ஏற்றுக்கொள்வதால் பிறக்கின்ற மகிழ்ச்சி காரணமாகப் பெருகுவதாகும். அந்த மகிழ்ச்சி என்பது கைங்கர்யம் மூலமாக அனுபவிக்கப்படும் விஷயத்தை பொருத்தே ஆகும். ஆகவே அந்த விஷயத்தை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்தில் கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவியாயிருக்கும் அநுபவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும் - என்கை. ஸதா பச்யந்தி என்றும், ஸோஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் கல்யாண குணங்களும், ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி என்கிற ஸ்வரூபத்தோபாதி கைங்கர்ய வர்த்தகங்களுமாய் போக்யங்களுமாயிறே இருப்பது; குணங்கள் என்று சாமாந்யேந சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களோடு வாத்ஸல்யாதி குணங்களோடு ஸௌர்யாதி குணங்களோடு வாசியற எல்லா குணங்களும் அநுபாவ்யங்களாயிருக்கையாலே பூர்வவாக்யத்தில் நாராயண பதத்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அநுஸந்தேயங்களான குணவிசேஷங்களும் இப்பதத்தில் ப்ராப்யதயா அநுஸந்தேயங்கள்; ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆகார த்வயமுண்டாயிருக்கிறாப்போலே ஆச்ரயிகளான குணவிசேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வயமும் உண்டாயிறேயிருப்பது. இவையெல்லாம் பரந்தபடியிலே அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற எம்பெருமானைக் குறிக்கின்ற நாராயணாய என்ற பதம் மூலம் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு முன்னே தூண்டுகோலாக உள்ள அவனுடைய திருமேனி பற்றியும், திருக்கல்யாண குணங்கள் பற்றியும் அருளிச் செய்கிறார். யஜுர்வேதம் - ஸதா பச்யந்தி - நித்யஸூரிகள் எப்போதும் காண்கின்றனர் - என்றும், தைத்திரீய ஆனந்தவல்லி - ஸ: அஸ்நுதே ஸர்வான் காமான் - ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்ந்து இன்பமாக உள்ளான் - என்றும் உள்ள வரிகள் மூலமாக, அவனுடைய திருமேனியும் திருக்கல்யாண குணங்களும் அனுபவிக்கத் தக்கவையாக உள்ளன என்று அறியலாம். இவை இரண்டும் (திருமேனியும், திருக்கல்யாண குணங்களும்), தைத்திரீய ஆனந்தவல்லி - ரஸம் ஹி ஏவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி - ஜீவன் அவனை அடைந்து ஆனந்தம் அடைகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் போன்றே கைங்கர்யத்தை வளரச் செய்வையாக உள்ளன. குணங்கள் என்று பொதுவாகக் கூறியதால் - ஞானம், சக்தி ஆகிய குணங்களோடு வாத்ஸல்யம் முதலான

குணங்களும், ஸௌர்யம் முதலான குணங்களும் வேறுபாடு இல்லாமல் அனுபவிக்கப்பட வேண்டும் என்று கருத்து. த்வயமந்திரத்தின் முதல் வரியில் உள்ள நாராயண என்ற பதம் மூலம், உபாயமாகிய அவனைப் பற்றுவதற்கு உபாயங்கள் எவ்விதம் கூறப்பட்டதோ, அந்தக் குணங்கள் அனைத்தும் இந்த வரியில் அவனே இலக்காகவும் உள்ளான் என்பதைக் கூறப்பட்டது. எம்பெருமானின் குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக விளங்குகின்ற அவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டு தன்மைகள் உண்டு; இது போன்று அவனது ஸ்வரூபத்தில் உள்ள குணங்களுக்கும் இந்த இரு தன்மைகள் இருப்பது முறையே ஆகும். இவை அனைத்தையும் பரந்தபடியில் விரிவாக அருளிச் செய்கிறார்.

172. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

அவதாரிகை - இனி இப்பதத்துக்குத் தாத்பர்யம் இன்னதிலே என்கிறார் - சேஷித்வத்திலே நோக்கு - என்று.

விளக்கம் - நாராயண என்ற பதத்தின் முதன்மையான தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநுபாவ்யத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலே ஸகலகுணங்களும் ப்ரதிபாதிதமாயிருந்தேயாகிலும், சதுர்த்யம்சத்தில் சொல்லுகிற வ்ருத்தி விசேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வமாகையாலே, அதிலே இப்பதத்துக்கு நோக்கு - என்கை.

விளக்கம் - இந்தப் பதத்தால் அனுபவிக்கப்படும் வஸ்துவானது நேரடியாகக் கூறப்படாமல், இந்தப் பதம் எம்பெருமானின் அனைத்துக் குணங்களையும் குறிக்கும் என்று கூறுவதைக் காண்க. ஆனால், நான்காம் வேற்றுமை மூலம் கூறப்படும் கைங்கர்யத்திற்கு, அவன் அனைத்திற்கும் எஜமானனாக இருத்தல் என்பதே முக்கியமாக உள்ளதால், அவனுடைய சேஷித்வம் (எஜமானத்தன்மை) என்பதே "நாராயண" என்னும் இந்தப் பதத்தின் முக்கியமான பொருளாகக் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருக்குறுந்தாண்டகம்

(பாகம் - 4)

6. மூவரில் முதல்வன் ஆய ஒருவனை உலகங் கொண்ட

கோவினைக் குடந்தை மேய குருமணித் திரளை இன்பப்
பாவினைப் பச்சைத் தேனைப் பைம்பொன்னை அமரர் சென்னிப்
பூவினைப் புகழுந் தொண்டர் என்சொல்லிப் புகழ்வர் தாமே.

பொருள் - ப்ரம்மன், ருத்திரன், இந்திரன் ஆகிய மூவருக்கும் காரணமான ஒப்பற்றவன்; இந்த உலகத்தைத் தானமாக பெற்றதால் உலகின் நாயகன்; திருக்குடந்தை நகரத்தில் பொருந்தியுள்ள நீல இரத்தின கற்களின் குவியல் போன்றவன்; இன்பமான பாடல் போன்று காதுகளுக்கு இனியவன்; சிறந்த பொன் போன்று ஆசைப்படத்தக்கவன்; நித்யஸூரிகள் தங்கள் தலைகளில் சூடிக் கொள்கின்ற மலர் போன்றவன் - இப்படிப்பட்ட அவனை அவனது அடியார்கள் என்ன கூறிப் புகழ்வார்கள்?

வ்யாக்யானம் - (மூவரிலித்யாதி) இந்த்ரனைக் கூட்டுதல், தன்னைக் கூட்டுதல்; ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாதேக ஏவ ஜநார்த்தந: என்னும்படியே மூவருக்கும் காரணமாகையாலே (முதல்வன்) என்கிறார். (முதல்வனாயவொருவனை) - மூவருவங்கண்ட போதென்றாஞ்சோதி என்கிறபடியே மூவரையும் தனித்தனியே கண்டால் இவனே காரணபூதன். இவனே காரணபூதனென்னலாய், மூவரையுஞ் சேரக்கண்டால் இருவர் கார்யகோடி நிவிஷ்டராய், இவனே இருவருக்கும் காரணமென்னும்படி பரஞ்ஜோதிச் சப்தவாச்யன் இவனேயாயிருக்கையாலே "அஞ்சோதி ஒன்று" என்கிறார். (உலகங்கொண்ட கோவினை) - மூவருக்கும் ப்ரதாநனானால் அவர்கள் கார்யம் செய்து கொடுக்கவேணுமே; அவர்களிலே ஒருவனுக்கும் கார்யம் செய்தபடி. (உலகங்கொண்ட) - இந்த்ரனுடைய ராஜ்யத்தை

மஹாபலி பறித்துக் கொள்ள, அவன் பக்கலிலே தானே சென்று அபேக்ஷித்து, "மூவடி" என்று இந்திரன் கார்யம் செய்ய முதலடியிட்டபடி. முன்பே ஒருவனுக்குக் கையோட்டைத் தீர்த்து விட்டான். முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன் இடர்கெடுத்த திருவாளனிறே. அவன் தமப்பனுக்குத்தானே வேதப்ரதாநம் பண்ணினான். இப்படி செய்கைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்; (கோவினை) - நிர்வாஹகனாகையாலே. (குடந்தைமேய) - இன்னும் ஸம்ஸாரிகள் இடர்பட்டாருண்டாகிலும் கைகழியப் போகவொண்ணாதென்று திருக் குடந்தையிலே படுக்கை பொருந்திப் பள்ளி கொண்டவனை. (குருமணித்திரனை) - ச்ரேஷ்ட்டமான நீலரத்த ஸமூஹம் போலே புகர்த்துக் குளிர்ந்த வடிவழகையுடையவனை.

விளக்கம் - (மூவரில்) - ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவானேக ஏவ ஜநார்த்தந: - நாராயணனாகிய ஜனார்த்தனன் ஒருவனே - என்று கூறும்படி ப்ரம்மன், ருத்திரன் இந்திரன் ஆகிய மூவருக்கும் காரணமாக எம்பெருமான் உள்ளதால் முதல்வன் என்கிறார். (முதல்வனாய) - திருநெடுந்தாண்டகம் (2) - மூவுருவங்கண்ட போதென்றாஞ்சோதி - மூன்று பேரையும் தனித்தனியாகக் காணும்போது, "இவன் உலகின் காரணமோ, அவன் உலகின் காரணமோ", என்ற ஐயம் தோன்றலாம். ஆனால் மூவரையும் ஒன்றாகக் கண்டால், மற்ற இருவருக்கும் இவனே காரணமாகவும், அவர்கள் இருவரும் இவனது காரியமாகவும் உள்ளது விளங்கும். தைத்திரீயம் - பரம்ஜோதி - என்று இவனையே கூறியது. இதை ஒட்டி இவரும் திருநெடுந்தாண்டகத்தில் - ஆம் சோதி ஒன்று - என்றார். (உலகம் கொண்ட கோவினை) - மூவரிலும் இவனே முதன்மையானவன் என்றால் அவர்களுக்காக, அவர்களது செயலை இவன் செய்ய வேண்டும் அல்லவா? அவர்களில் ஒருவனாக இருக்கின்ற இந்திரனுக்காக இவன் செய்த செயலை அருளிச்செய்கிறார். (உலகம் கொண்ட) - இந்திரனின் பதவியை மஹாபலி பறித்துக் கொண்டான். இந்த மஹாபலியிடம் தானாகவே சென்று யாசித்து நின்றான். "மூவடி" என்று இந்திரனின் செயலை இவன் செய்ததைக் கூறியது போன்று, மற்ற இருவருக்கும் ஏதேனும் செய்தானா? இந்திரனுக்கு உதவி செய்வதற்கு முன்பாகவே ருத்திரனின் கையில் ஓடு ஒட்டிய சாபத்தை அழித்தான். பெரியதிருமொழி (6-9-1) - முடை அடர்ந்த - என்று இவரே அருளிச்செய்தார் அல்லவா? அடுத்து, ருத்திரனின் தந்தையான நான்முகனுக்கு இழந்த வேதத்தை மீட்டுக் கொடுத்தான். இவ்விதமாக இவர்களுக்காக இவன் பல உதவிகள் செய்ததன் காரணம் என்ன? (கோவினை) - இதன் காரணம், அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்பவனாக உள்ளதால் ஆகும்.

(குடந்தை மேய) - எந்தக் காலத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் துன்பத்தில் சிக்க நேர்ந்தால், அந்தத் துன்பத்தை நீக்குவதற்கு ஏற்ற ஆள் இல்லாமல் அவர்கள் தவிர்த்து நிற்கக்கூடாது என்று எண்ணி, திருக்குடந்தையில் ஆதிசேஷன் என்னும் படுக்கையில் சயனித்துள்ளவன். (குருமணித்திரை) - மிகவும் உயர்ந்த நீல நிற இரத்தினக் கற்களின் குவியல் போன்று ஒளி வீசும் குளிர்ச்சியான வடிவழகு உடையவன்.

வ்யாக்யானம் - (இன்பப்பாவினை) - செவிக்குத் தம்முடைய கவி போலே தித்தித்திருக்கிறபடி. பாவென்பவது - இயல், பாட்டு. இன்கவிபாடும் பரமகவிகளான முதலாழ்வார்கள் கவிபோலே இனியனாயுள்ளவனை என்னவுமாம். (பச்சைத்தேனை) - செவிக் கேயன்றிக்கே நாக்குக்குமிருக்கிறபடி. (பைம்பொன்னை) - உடம்புக்கு அணையலாம்படி ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கை. (அமரர்சென்னிப்பூவினை) - அயர்வறும் அமரர்களுக்கு சிரோபூஷணமானவனை. "அரும்பினையலரை", "பாதபற்புத்தலை சேர்த்து" என்ன வேண்டாவே அவர்களுக்கு. (புகழுந்தொண்டர்) - இவ்விஷயத்தைப் புகழ்ந்தார்களாகக் கொண்டோம்; இதுக்குப் பாசரம் எங்கே தேடிச் சொன்னார்கள், கிண்ணகத்திலே புக்கு முழுகுவாரைப்போலே குமிழிநீருண்டு போமித்தனைபோக்கி? (என்சொல்லிப் புகழ்வர்தாமே) - "அரும்பொருளாதல் அறிந்தனர்" என்று அறியவெண்ணாதென்று புகழும் தொழியப் பாசரமிட்டுப் புகழப்போகாது.

விளக்கம் - (இன்பப்பாவினை) - இவருடைய பாசரங்கள் காதுகளுக்கு இன்பமாக இருப்பது போன்று, இனிமையாக உள்ளவனை. பா என்றால் பாட்டு என்பதாகும். திருவாய்மொழி (7-9-6) - இன்கவி பாடும் - என்று கூறுவது போன்று, முதலாழ்வார்களின் பாசரங்கள் போன்று இனிமையாக உள்ளவன் என்றும் கூறலாம். (பச்சைத் தேனை) - காதுகளுக்கு மட்டும் அல்லாமல், நாவிற்கும் இனிமையாக உள்ளவன். (பைம்பொன்னை) - உடலில் ஆபரணமாக அணிந்து கொள்ளப்படும் தூய தங்கத்தைப் போன்று அனைவராலும் விரும்பப்படுபவனாக இருத்தல். (அமரர் சென்னிப்பூவினை) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - அயர்வறும் அமரர்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகளின் தலைகளுக்கு ஆபரணமாக உள்ளவன். பெரியதிருமொழி (7-10-1) - அரும்பினையலரை - என்றும், திருவாய்மொழி (2-9-1) - பாதபற்புத் தலை சேர்த்து - என்றும் கூறியது காண்க. (புகழும் தொண்டர்) - இப்படிப்பட்ட இவனைப் பற்றிப் பலரும் புகழ்வதாக நாம் பார்க்கிறோம். அவர்கள், வெள்ளத்தில் சிக்குண்டு மூழ்கி, மூச்சுத் திணறி

திகைப்பது போன்று, ஒரு சில விஷயங்களைக் கூறினார்கள், இவனைப் பற்றி எங்கே முழுவதுமாகக் கூறினார்கள். (என்சொல்லி) - திருவாய்மொழி (9-3-3) - அரும் பொருளாதல் - என்று கூறுவது போன்று இவனைக் குறித்து "அளவிட இயலாது" என்று மட்டுமே புகழ்வது இயலும், அதற்கு மேல் ஏதேனும் கூறிப் புகழ இயலுமா?

7. இம்மையை மறுமை தன்னை எமக்கு வீடு ஆகி நின்ற

மெய்ம்மையை விரிந்த சோலை வியன் திருவரங்கம் மேய

செம்மையைக் கருமை தன்னைத் திருமலை ஒருமையானைத்

தன்மையை நினைவார் என்றன் தலைமிசை மன்னுவாரே.

பொருள் - இந்த உலகில் வாழும்போது சிறந்த ஞானத்தை அளிப்பவன்; மோகஷம் அடைந்த பின்னர் கைங்கர்யத்தை அளிப்பவன்; நாங்கள் மோகஷம் பெறுவதற்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ளவன்; எங்கும் நிறைந்த சோலைகளைக் காண்பதில் வியப்பை உண்டாக்கும் திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளவன்; சிகப்பு மற்றும் கருப்பு நிறம் கொண்டவன்; திருவேங்கடமலையில் அனைவருக்கும் ஒரே போன்று திருமுகம் காட்டி நிற்பவன்; அடியார்களுக்கு என்றும் வசப்பட்டு நிற்பவன் - இப்படிப்பட்ட அவனை எப்போதும் எண்ணுபவர்கள் எனது தலைமீது நிற்கும் தகுதி பெற்றவர்கள் ஆவர்.

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனுடைய ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தை அநுஸந்திக்கவல்லார்க்கு ஸஞ்சார பூமி என் உத்தமாங்கம் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய அடியார்களுக்கு எப்போதும் வசப்பட்டு நிற்கிறான். அவனது இந்தத் தன்மையை எண்ண வல்லவர்கள் உலவுகின்ற இடமானது தனது தலையே என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இம்மையை) - இஹலோகத்தில் ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாந ஸுகத்தைத் தருமவனை. (மறுமைதன்னை) - சரீரஸமநந்தரம் ஸ்வரூபானுரூபமான கைங்கர்யத்தைத் தருமவனை. ஸம்ஸாரத்தில் துக்கநிவ்ருத்தியே ஸுகமென்று ப்ரமமேயிறே. (எமக்கு வீடாகி நின்ற மெய்மையை) - நமக்கு மோகஷ ஸுகமாயுள்ளவனை. கீழ்ச்சொன்ன ப்ராப்யத்துக்கு அவ்யவஹிதமான உபாயமானவனை. (விரிந்தசோலை இத்யாதி) - அவ்வுபாயம் ஸுலபமான இடத்தைப் பேசுகிறார். பரந்த சோலையை உடைத்தாய், விஸ்மயநீயமாயிருந்துள்ள கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனை.

விளக்கம் - (இம்மையை) - இந்த உலகில் தன்னைப் பற்றிய விஷயம் எனப்படும் சிறந்த ஞானம் என்னும் சுகத்தை அளிப்பவன். (மறுமை தன்னை) - இந்த உடல் நீங்கிய பின்னர் பரமபதத்தில் நமது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி கைங்கர்யத்தை அளிப்பவன். ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கின்ற துன்பங்கள் நீங்குவதே சுகம் என்று ஒரு சிலர் மயங்கக்கூடிய கைவல்யத்தை இங்கு தனித்து விளக்குகிறார். (எமக்கு வீடாகி நின்ற மெய்ம்மையை) - நமக்கு மோகஷ சுகமாக உள்ளவன். இத்தகைய மோகஷம் அடைவதற்கு உபாயமாக உள்ளவன். (விரிந்த சோலை இத்யாதி) - இந்த உபாயம் எங்கு கிடைக்கும் என்ற இடத்தைக் கூறுகின்றார். பரந்த சோலையைக் கொண்டதால் அனைவரும் வியக்கும் விதமாக உள்ள திருவரங்கத்தின் பெரியகோயிலில் என்றும் வசிப்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (செம்மையை கருமை தன்னை) - யுகந்தோறும் அவ்வவ யுகங்களிலுள்ளார்க்குத் தக்க வடிவுகளைக் கொண்டு அவர்களை ரக்ஷிக்குமவனை; "முன்னை வண்ணம்" இத்யாதிப்படியே செம்மையும் கருமையும் மற்ற இரண்டுக்கு உபலக்ஷணம். (திருமலை ஒருமையானை) - "கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு", என்கிறபடியே திருமலையிலே நின்று நித்யஸூரிகளுக்கும் நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுக்குமவனை. (தன்மையை நினைவார்) - இந்த ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தை நினைக்கவல்லார். (என்றன் தலைமிசை மன்னுவாரே) - அவன் திருவடிகளும் இவர்கள் திருவடிகளும் ஒக்கவன்று மன்னுவது; இவர்கள் திருவடிகளே எந்தலையை மன்னுவது. "தன்சேறை எம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மின் என் தலைமேலார்" என்கிறார்.

விளக்கம் - (செம்மையை கருமை தன்னை) - ஒவ்வொரு யுகங்களிலும் அந்த யுகங்களில் வாழ்பவர்களுக்கு ஏற்றபடி வடிவம் கொண்டு காப்பவன். பெரியதிருமொழி (4-9-8) - முன்னை வண்ணம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சிகப்பு மற்றும் கருப்பு ஆகிய இரண்டும் இவன் க்ருத, த்ரேதா, த்வாபர, கலியுகம் ஆகிய நான்கில் இவன் கொள்கின்ற வெண்மை, சிகப்பு, பச்சை, கருமை ஆகிய நான்கையும் விளக்குவதாகும். (திருமலை ஒருமையானை) - திருவாய்மொழி (1-8-3) - கண் ஆவான் - என்று கூறுவது போல், திருமலையில் நித்யஸூரிகளுக்கும், நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒரே போன்று தனது திருமுகத்தைக் காட்டியபடி நிற்பவன். (தன்மையை நினைவார்) - இப்படியாக இவன் அடியார்களிடம் வசப்பட்டு நிற்கும் தன்மையை நினைக்கவல்லவர்கள். (என்றன் தலைமிசை மன்னுவாரே) - அவனது திருவடிகளும், இவ்விதம் நினைக்கவல்லவர்களின் திருவடிகளும் எனது தலையில் ஒன்றாக இருப்பதில்லை. இவனைப் பற்றி எண்ணக் கூடியவர்களின் திருவடிகள் மட்டுமே என் தலையில் இருக்க

வல்லவையாகும். பெரியதிருமொழி (7-4-1) - தண்ணேறை எம்பெருமான் தாள்
தொழுவார் காண்மின் என் தலைமேலார் - என்று கூறியது காண்க.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 20)

வ்யாக்யானம் - (மதியிலா மானிடங்காள்) - த்ரீணி சதா த்ரீ ஸஹஸ்ராண்யக்நிம் த்ரிம்சச்ச தேவா நவ சாஸபர்யந் என்கிறபடியே ஆராத்யர் அநேகர் என்னுமிடம் ச்ருதி ஸித்தமன்றோ என்ன. (மதியிலா மானிடங்காள்) - வேதாந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பாக்யஹீநரிநே. சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை, அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா, யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் என்கிற ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் ஜ்ஞாநமில்லாதாரிநே. அறிவுக்கு யோக்யதையுள்ள ஜந்மத்திலே ஜநித்து அறிவின்றிக்கே இருக்கிற பாக்யஹீநர்காள். ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்காளானாரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே என்றும், செங்கண்மால் நாமம் மறந்தாரை மானிடமா வையேன் என்றும், அஸந்நேவ ஸ பவதி என்றும் சொல்லக் கடவதிநே. தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோ அந்யதுக்தம் என்றும், ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு என்றும் வகுத்த விஷயத்தில் ஜ்ஞாநமே ஜ்ஞாநமாவது; அல்லாதவை அஜ்ஞாநஸமாநம். வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் செருப்புக் குத்தக் கற்ற ஜ்ஞாநத்தோபாதியிநே இதர ஜ்ஞாநங்கள்.

விளக்கம் - (மதியிலா மானிடங்காள்) - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், "ருக்வேதம் - த்ரீணி சதா த்ரீ ஸஹஸ்ராண்யக்நிம் த்ரிம்சச்ச தேவா நவ சாஸபர்யந் - மூவாயிரத்து முந்நூற்று முப்பதொன்பது தேவர்கள் சேர்ந்து அக்னிதேவனான எனக்குத் தொண்டு செய்தனர் - என்று கூறியதே. இது போன்று ஆராதிக்கப்பட வேண்டிய தேவர்கள் பலர் உள்ளனர் என்பது வேதங்களால் உணரப்படுகிறது அல்லவா?", என்று கேட்டனர். அதற்கு ஆழ்வார் பதில் கூறத் தொடங்குகிறார். (மதியிலா மானிடங்காள்) - வேதாந்த ஞானம் என்னும் செல்வம் இல்லாதவர்களே! கீழே உள்ள பல வரிகளைப் பற்றிய ஞானம் அற்றவர்களே!

- யஜுர்வேதம் - சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை - அனைத்து தேவதைகளும் பரமாத்மாவின் சரீரமாகவே உள்ளதால், அவற்றுக்குச் செய்யப்படும் கர்மங்கள் பெருமை அடைகின்றன.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (9-24) - அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா - அனைத்து யஜ்ஞங்களையும் அனுபவிப்பவனாக நானே உள்ளேன்.
- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (355-4) - யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் - யார் பித்ருக்களையும் தேவர்களையும் ஆராதிக்கின்றனரோ.....அவர்கள் விஷ்ணுவையே ஆராதிக்கின்றனர்.

சிறந்த அறிவு பெறுவதற்கு ஏற்ற மனிதப்பிறவியை அடைந்தும், அத்தகைய அறிவைப் பெறாமல் உள்ள மனிதர்களே! இப்படியாக எம்பெருமானைப் பற்றிய அறிவு இல்லாதவர்களை, இல்லாத பொருள்கள் என்றே கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன அல்லவா?

- பெரிய திருமொழி (11-7-9) - ஆன்விடை ஏழு அன்று அடர்த்தாற்கு ஆளானார் அல்லாதார் மானிடவர் அல்லர் என்று என் மனத்தே வைத்தேனே - ஏழு காளகளை அடக்கிய கண்ணனுக்கு வசப்படாதவர்களை மனிதர்களே அல்லர் என்று முடிவு செய்தேன்.
- இரண்டாம் திருவந்தாதி (44) - செங்கண்மால் நாமம் மறந்தாரை மானிடமா வையேன் - தாமரை போன்ற அழகான கண்கள் கொண்ட எம்பெருமானை மறந்தவர்களை மனிதர்களாகவே கொள்ளவில்லை.
- தைத்திரீய ஆரண்யகம் - அஸந்நேவ ஸ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறியவில்லை என்றால் இல்லாதவன் ஆகிறான்.

மேலும் நமது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி பகவத் விஷயத்தைக் குறித்த ஞானம் மட்டுமே ஞானம் எனப்படும். மற்ற அனைத்து ஞானங்களும் அஞ்ஞானம் என்றே கொள்ளப்படும். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளும் கூறுகின்றன:

- விஷ்ணுபுராணம் - தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோ அந்யதுக்தம் - தோஷம் அற்ற உயர்ந்த பொருள் எதனால் அடையப்படுகிறதோ அதுவே ஞானம் ஆகும்.

- முதல் திருவந்தாதி (67) - ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு.

விஷ்ணு புராணம் - வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் - மற்ற வித்யைகள் செருப்புக்குச் சமம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எம்பெருமானைத் தவிர உள்ள மற்ற விஷயங்கள் குறித்த ஞானம் என்பது செருப்புக்குச் சமமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - எங்களுக்கு அறிவில்லையாகில் அறிந்த நீர் அருளிச் செய்யமாட்டீரோ என்ன. (உற்றபோதன்றி நீங்கள் ஒருவனென்றுணரமாட்டீர்) - நான் சொன்னாலும், ப்ரளயம் வந்து கிட்டினபோது ஆச்ரயணீயரான தேவதைகளும் நீங்களும் ஒரு புகுவாசல் தேடித் திரியுமன்றல்லது ஸர்வாதிகள் ஒருவனுள்ளன் என்று உங்கள் நெஞ்சில் படமாட்டாது. உங்களுக்கு ஆச்ரயணீயரான தேவதைகள், ராவணாதி கண்டகர் கையிலே நெருக்குண்டு கூப்பிடுமன்றிறே ரக்ஷகன் ஒருவனுண்டென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படுவது என்றுமாம்.

விளக்கம் - ஆழ்வார் கூறியதைக் கேட்ட ஸம்ஸாரிகள், "எங்களுக்கு நீங்கள் கூறுவது போன்று அறிவில்லை. அதனால், பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து நன்கு அறிந்த நீங்கள் எங்களுக்கு எடுத்து உரைக்கலாமே", என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார் பதில் அளிக்கிறார். (உற்றபோது அன்றி நீங்கள் ஒருவன் என்று உணரமாட்டீர்) - நான் எத்தனை கூறினாலும் நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டீர்கள். ப்ரளயம் காலத்தில் நீங்களும், உங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து எம்பெருமானின் திருவாயில் புகும் காலம்வரை, "அனைத்தையும் ஆள்பவன் ஈடில்லாத அவன் ஒருவனே", என்று உணரமாட்டீர்கள். இதற்கு வேறு விதமாகவும் பொருள் கூறலாம். உங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் இராவணன் போன்ற அசுரர்களின் பிடியில் சிக்குண்டு, அவனைத் தங்கள் உதவிக்கு அழைக்கும்போதுதான், உங்கள் மனதில், "ரக்ஷகன் அவன் ஒருவனே", என்று தோன்றும்.

வ்யாக்யானம் - (ஒருவனென்றுணரமாட்டீர்) - தேவதாந்தரங்களை ஆராதிக்கிற நீங்கள் ஆபத்தசைகளை ஒழிந்தபோது அவர்களோபாதி இவனும் ஒருவன் என்று புத்தி பண்ணமாட்டீகோள். அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோசுஷத்தைத் தரும் இவன் பக்கல், சஷுத்ர பலப்ரதரான தேவதைகள் பக்கல் பண்ணின ஆதரமன்றிக்கே இருக்கிறதிறே ஸம்ஸாரிகள் மதிக்கேடு.

விளக்கம் - (ஒருவன் என்று உணரமாட்டீர்) - இவனைத் தவிர மற்ற தேவதைகளை ஆராதிக்கும் நீங்கள், உங்களுக்கும் அந்தத் தேவதைகளுக்கும் ஆபத்து உண்டாகும்

காலம் வரும்வரை, அவர்களைப் போன்றே இவனும் தெய்வம் என்று அறியமாட்டீர்கள். இந்த உலகிற்கு மீண்டும் திரும்புதல் அல்லாத உயர்ந்த மோகஷம் அளிக்கும் இவனிடம், அற்பமான பலன்களை அளிக்கின்ற தாழ்ந்த தேவதைகளிடம் காட்டும் அன்பை வைக்காமல் உள்ளனரே! என்னே ஒரு மூடத்தனம்.

வ்யாக்யானம் - (அற்றமேலொன்றறியீர்) - அற்றம் = மறைபொருள். அறியாமைக்கு அடி அபிதாநவ்ருத்திக்கு மேற்பட தாத்தபர்யவ்ருத்தி அறிகிலிகோள். வசஸாம் வாச்யமுத்தமம், வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:, நாராயணபரதேவதா: என்னக் கடவதிறே. (அவனையல்லால் தெய்வமில்லை) - அவனையொழிந்த தேவதைகளுடைய ஸத்பாவத்தை இல்லையென்கிறாரல்லர். ஈச்வரனுக்கு ப்ரகாரமாய்க் கொண்டு அத்தேவதைகளுமுள்ர். ஆச்ரயனீயரல்லரென்கிறார். “அவனை” என்று என்று மேற்சொல்லுகிற க்ருஷ்ணனை நினைக்கிறார்.

விளக்கம் - (அற்றம் மேல் ஒன்று அறியீர்) - அற்றம் என்றால் சாஸ்த்ரங்களில் மறைமுகமாகக் கூறப்பட்ட பொருள். நமது அறியாமைக்கு முக்கியமான காரணம் எது என்றால் - சாஸ்த்ரங்கள் மறைவாகக் கூறியுள்ள பொருளை அறியாமல், மேலோட்டமாக அறிவதே ஆகும். கீழே உள்ள பல வரிகளும் காண்க:

- ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - வசஸாம் வாச்யமுத்தமம் - அனைத்து சொற்களால் கூறப்பட்ட பொருளைக் காட்டிலும் மேலான பொருளாக உள்ள உன்னை.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நானே அறியப்படுகிறேன்.
- ஸ்ரீமத் பாகவதம் - நாராயணபரதேவதா: - வேதங்களை நாராயணனைக் கூறுகின்றன.

(அவனையல்லால் தெய்வமில்லை) - இவனுடைய தெய்வத்தன்மை போன்று மற்ற தேவதைகளுக்கு தெய்வத்தன்மை இல்லை; மற்ற தேவதைகள் இல்லை என்று இவர் கூறவில்லை. இவனுடைய சரீரங்களாக அவர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் அண்டத் தகுந்தவர்கள் அல்லர். அடுத்து “அவனை” என்று மேலே கூறவுள்ள க்ருஷ்ணனை எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - "அவனை" என்று நீர் அருளிச்செய்கிறவனை இன்னானென்று விசேஷியீர், நாங்களாச்ரயிக்க என்ன (கற்றினம் மேய்த்த எந்தை கழலிணைப் பணிமின் நீரே) - என்கிறார். "க்ருஷ்ணன்" என்னாதே "கற்றினம் மேய்த்த" என்றது தேவதாந்தரங்களைப் போலே துராராதன்னிற்கே ஸர்வஸுலபன் என்கைக்காக. பசு மேய்க்கை அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்தத்தோடொக்கும். கன்று மேய்க்கையிலே யாய்த்துத் திருவுள்ளம் உகந்திருப்பது. ஸ்வரசுஷணத்தில் குறைய நின்றார் பக்கலிலேயிறே திருவுள்ளம் மண்டியிருப்பது. "திவத்திலும் பசு நிரை மேய்ப்புவத்தி" என்கிறபடியே பசு மேய்க்கையில் உகப்பு. கன்றுகளை மேய்க்குமிடத்தில் இனிதுகந்திருக்கும். கற்று - கன்று. (எந்தை) - நான் அகப்பட்ட துறையிலே நீங்களும் அகப்படப் பாருங்கோள். (கழலிணை பணிமினீரே) - அச்செயலுக்குத் தோற்று குணர்தாஸ்யமுபாகத: என்கிறபடியே நான் அவன் திருவடிகளிலே விழுந்தேன், நீங்களும் அப்படியே ஆச்ரயியுங்கோள். தான் சிறியனாய் நின்ற நிலையில் தன்னை ஆச்ரயித்தாரைப் பொறுப்பிக்குமவனை ஆச்ரயியுங்கோள். யயாதி இந்த்ரனோடே ஏகாஸநத்திலிருந்தவளவிலே, "கர்ம பூமியிலே புண்யக்ருத்துக்களாய்ப் போருவார் ஆரோ?", என்ன; அஸத்யம் சொல்லலாகாதென்னும் நினைவாலே, "நான் வர்த்திக்கிற நாளிலே என்னைச் சொல்லுவார்கள்", என்ன; ஏகாஸநத்திலிருந்தது பொறாமையாலே, "ஆத்மப்ரசம்ஸை பண்ணினாய்", என்று த்வம்ஸ என்று தலைகீழ்ப்படத் தள்ளினான் என்று உண்டாயிருந்தது. "வேதோப ப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான மஹாபாரதத்தில், இது என்ன வேதார்த்தம் சொல்லுகிறது என்று குறைப்பட்டிருக்கும்", என்ன; "அவனே ஆச்ரயணீயனென்னும் இவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது", என்று அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், "நீங்கள் அவனை என்று கூறுகிறீர்கள். அவனை யார் என்று தெளிவாகக் கூறினால் நாங்கள் அண்டலாம் அல்லவா?", என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார் பதில் அளிக்கிறார். (கற்றினம் மேய்த்த எந்தை கழலிணைப் பணிமின் நீரே) - என்று கூறினார். "க்ருஷ்ணன்" என்று நேரடியாகச் சொல்லாமல், "கற்றினம் மேய்த்த" என்று ஏன் கூறினார்? காரணம் - மற்ற தேவதைகள் போன்று இவன் ஆராதனை செய்வதற்குக் கடுமையானவன் அல்லன், மிகவும் சுலபமாக இவனை ஆரதிக்கலாம் - என்று உணர்த்தவே ஆகும். நித்யஸூரிகளின் அதிபதியாக இவன் உள்ளபோதும், அவர்கள் தங்களைக் காத்துக் கொள்ளும் திறன் படைத்தவர்கள் என்பதால், அவர்கள் மீது அதிகம் ஈடுபடுவதில்லை. இது போன்று பசுக்கள் தங்களைத் தாங்களே காத்துக் கொள்ளும் திறன் உள்ளதால், அவற்றைப் பற்றி இவன் கவலைப்படுவதில்லை. ஆனால், தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் திறன் இல்லாத கன்றுக்குட்டிகளிடமே இவன் மிகுந்த பரிவுடன் உள்ளான். ஆக தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் திறன் இல்லாதவர்களிடமே இவனுக்குப் பரிவு உள்ளது. திருவாய்மொழியில் (10-

3-10) - திவத்திலும் பசு நிரை மேய்ப்புவத்தி - என்று பரமபதத்தில் உள்ளதைக் காட்டிலும் பசு மேய்ப்பதில் இவனுக்கு மகிழ்ச்சி அதிகம் - என்றது காண்க. கன்றுகளை மேய்ப்பதில் இவன் மிகவும் இன்பமாக இருப்பான். கற்று என்றால் கன்று எனப் பொருள். (எந்தை) - நான் சென்று அகப்பட்டுக் கொண்ட இந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நீங்களும் அகப்பட முயற்சி செய்யுங்கள். (கழலிணை பணிமின் நீரே) - இராமாயணம் - குணைர்தாஸ்யம் உபாகத: - இராமனின் குணங்களுக்கு அடிமைப்பட்டேன் - என்று கூறுவது போன்று, நான் க்ருஷ்ணனின் செயல்களில் சிக்குண்டு, அவன் திருவடிகளில் விழுந்தேன். நீங்களும் இது போன்றே செய்யுங்கள். தனது அவதாரத்திற்கு ஏற்ப, எத்தனை தாழ்வாக நின்றாலும், தன்னை அண்டியவர்களுக்கு தன்னை ஒத்த மேன்மைகளை அளிக்கும் கண்ணனைப் பற்றுங்கள்.

மஹாபாரதத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சி உள்ளது - தனது தவபலம் காரணமாக யயாதி என்னும் சக்ரவர்த்தி தேவலோகம் சென்று, இந்த்ரனுக்குச் சமமான ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். இது இந்த்ரனுக்குப் பொறுக்கவில்லை. இவனைத் தள்ள முடிவு செய்தான். இந்த்ரன் அவனிடம், "பூமியில் அதிகமான புண்ணியம் செய்தவர் யார்?", என்றான். உண்மையைத் தவிர வேறு எதனையும் கூறக்கூடாது என்று எண்ணிய யயாதி இந்த்ரனிடம், "நான் அங்குள்ள காலத்தில் என்னை அப்படிக்கூறினார்கள்", என்றான். இதனைக் கேட்ட இந்த்ரன், "உனது சுயபெருமையைப் போற்றியதால் கீழே விழுவாய்", என்று கூறியபடி அவனைத் தலைகீழாகப் பூமியில் தள்ளினான். பட்டரிடம் நஞ்சீயர், "வேதங்களின் ஆழ்பொருளை விளக்கவல்ல மஹாபாரதத்தில் உள்ள இந்த நிகழ்வு, எத்தகைய பொருளை விளக்குவதாக உள்ளது. இதன் பொருளை அறியவேண்டும் என்ற குறை எனக்கு நீண்ட நாட்களாக உள்ளது", என்றார். உடனே பட்டர், "இந்த்ரன் போன்ற தேவதைகள் தனக்கு மேல் யாரும் செல்வதை விரும்புவதில்லை என்பதை இது காட்டுகிறது. இப்படிப்பட்ட தன்மையற்றவனும், தனக்கு நிகராக மேன்மை அளிக்கும் பண்பு கொண்டவனும் ஆகிய எம்பெருமானே அண்டத் தகுந்தவன் என்பதையும் இது காட்டுகிறது", என்று அருளிச் செய்தார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்